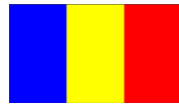

ACCADEMIA TEMPLARE - TEMPLAR ACADEMY

PRIVILEGIUL PONTIFIC “OMNE DATUM OPTIMUM”

Filippo Grammauta

Foto coperta
Ierusalimul vazut de pe Muntele Măslinilor cu pelerini
Ulei pe panza, David Robert (1796 – 1864)

PRIVILEGIUL PONTIFIC “OMNE DATUM OPTIMUM”

Filippo Grammauta

Data infiintarii Ordinului Templier este incerta, unii localizand-o in 1118, altii in 1119, dar mult mai probabil ar fi in 1120.

Este posibil ca un atare document de infiintare sa nu fi existat, dar chiar daca a existat, probabil a fost distrus impreuna cu intreaga arhiva a Ordinului, ce a fost transferata in Cipru dupa pierderea Tarii Sfinte si incendiata de turci in 1571. Sursele autentice pe care le avem la dispozitie, mai mult sau mai putin credibile, nu abunda in date istorice si de cele mai multe ori, sunt contradictorii.

Guillaume din Tir, autorul lucrarii “Historia rerum in partibus transmarinis gestarum”, referindu-se la evenimentele petrecute in 1118, ne spune urmatoarele:

“In acelasi an, nobilii cavaleri ai unui ordin ecvestru, plini de credinta si devotament fata de Dumnezeu, s-au dedicat slujirii lui Hristos si in fata patriarhului s-au angajat sa vietuiasca pentru totdeauna conform obisnuintelor canoanelor (monahale – n.a) in castitate, obedienta si fara a poseda bunuri proprii. Primii si cei mai faimosi dintre ei, au fost doi barbati venerabili, Hugues de Payns si Godefroy de Saint-Omer. Si pentru ca ei nu aveau nici biserica si nici loc de asezamant, regele le-a acordat pentru o perioada limitata dreptul de a sta in palatul sau, situat in partea de sud, langa Templul Domnului. Canonicii le-au concedat, in anumite conditii, si spatiul pe care il posedau langa palat pentru a le servi la exercitii”¹.

Pe de alta parte Jacques de Viitry, care scria in secolul XIII lucrarea “*Historia orientalis seu Hierosolymitana*”, face urmatoarele afirmatii:

“Cativa cavaleri iubiti de Dumnezeu s-au dedicat servirii Lui si renuntand la viata lumeasca s-au consacrat lui Christos. In fata Patriarhului Ierusalimului si-au luat angajamentul solemn de a se implica in apararea pelerinilor de banditi si talhari, in protejarea strazilor si in a actiona precum cavaleri ai regelui Suveran. Ei vor urma saracia, castitatea si obedienta, dupa regulile obisnuite ale clericilor. Conducatorii lor erau doi oameni venerabili Hugues de Payns si Godefroy de saint-Omer. La inceput doar noua, au luat aceasta sfanta decizie si timp de noua ani au folosit imbracamintea laica pe care o primeau ca milostenie. Si pentru ca

1 Alain Demurger, “*I Templari*”, Ed. Garzanti, 2006, pag. 15.

nu aveau o biserica si o casa a lor, regele i-a adapostit in palatul sau, invecinat cu Templul Domnului. Abatele si canonicii Templului Domnului le-au dat pentru necesitatile activitatii lor, un spatiu ce nu era departe de palat si, din aceasta cauza, au fost numiti mai tarziu templieri”².

Ernoul, fostul scutier al lui Balian de Ibelin (cel care avea sa negocieze cu Saladin in 1187 predarea Ierusalimului), intr-una din lucrarile lui ce a ajuns pana la noi fiind amintita intr-o cronica din secolul al XIII – lea scrisa de Bernard Trezorierul, spune:

“Cand crestinii au cucerit Ierusalimul, un numar semnificativ de cavaleri s-au hirotonisit la templul Sfantului Mormant si multi i-au urmat dupa aceea. Si au aratat obedienta fata de Sfantul Mormant. Ei fura valorosi cavaleri obliti. Discutand intre ei si-au spus <<Ne-am lasat pamanturile si prietenii si am venit aici pentru a mari si slavi legea lui Dumnezeu. Si ne-am oprit aici si ne-am ospatat fara sa facem nimic. Nu luptam chiar daca peste tot ar fi nevoie. Ascultam de un popa si nu facem fapte militare. Acum cu ingaduinta noului staret, om sta de vorba si om alege pe unul din noi maestru, sa ne conduca in batalii atunci cand va fi nevoie>>. In acele timpuri rege era Balduin. Asa ca se dusera la el si-i graira <<Sire, in numele Domnului da-ne o povata caci noi ne-am decis sa alegem un maestru dintre noi care sa ne conduca in batalii si pentru a fi de folos regatului>>. Regele fu foarte multumit de asa decizie si promise ca se va gandi la cum sa ii ajute mai bine. Si atunci regele chema pe consilierii sai, patriarhul, arhiepiscopii, episcopii, baronii si dupa ce se sfatuiră le dadu acordul sa stea pe langa el, langa Sfantul Mormant”³.

In cele din urma, Mihail Sirianul, Patriarhul Iacobin al Antohiei, in cronica sa ce dateaza din secolul al XII-lea, istoriseste ca:

“La inceput domniei lui Balduin al II-lea, un barbat de prin partile franceze, veni de la Roma sa se roage la Ierusalim. Dupa ce a servit regelui timp de trei ani, el, si inca treizeci de cavaleri care il insoteau, a decis ca nu mai vrea sa se intoarca in tara sa, ci doreste sa se faca calugar si sa-si petreaca restul vietii la Ierusalim. Cand regele si nobilii sai au vazut ca erau bravi in batalii si ca le-au fost foarte utili in acesti trei ani cat i-au servit, il sfatuiră pe acest om, atat pe el si pe toti cei ce erau uniti in jurul lui, sa ramana ca razboinici protectori ai acestor meleaguri de talhari, in loc de a se calugari si a se darui salvarii inimilor. Atunci, acest barbat al carui nume era Hugues de Payns, accepta sfatul si toti cei treizeci de cavaleri care il insoteau se unira in jurul lui. Regele le dadu lor casa lui Solomon pentru vietuire”⁴.

Conform traditiei, in luna ianuarie 1120, in timpul Conciliului de la Nablus, grupul de cavaleri ce se formase in jurul lui Hugues de Payns, obtinea aprobarea si recunoasterea ca fratie, mai intai din partea regelui Balduin al II-lea si al Patriarhului Ierusalimului si apoi din partea episcopilor, arhiepiscopilor si contilor laici participanti la conciliu. Asupra acestei recunoasteri, ca si in cazul altor decizii luate tot in cadrul

2 Ibidem, pag. 16.

3 Ibidem, pag. 17.

4 Ibidem, pag. 18.

Conciliului de la Nablus, nu exista marturii scrise, drept pentru care presupunem ca aprobarea pe care au obtinut-o a fost de tip informal.

De retinut este faptul ca regele le-a acordat imediat cavalerilor dreptul de a ocupa o aripa situata in sudul palatului din Ierusalim, care de altfel era moscheea Al-Aqsa. Pentru serviciile religioase, cavalerilor li s-a permis sa foloseasca moscheea lui Omar (cunoscuta ca Domul Cupolei Stancii), ce fusese transformata in biserica crestina si numita Templum Domini.

In 1127 Hugues de Payns, impreuna cu inca cinci cavaleri (printre care si Godefroy de Saint-Omer), avand asupra lui o scrisoare de la Balduin al II-lea, ajunge in Europa sa caute fonduri pentru Tara Sfanta si pentru a primi, din partea bisericii, recunoasterea ordinului nou creat ca fraternitate si inzestrarea lui cu o "Regula". Probabil ca la Roma s-a intalnit cu Papa Honorius al II-lea, care urmarea indeaproape evolutia noului Ordin cavaleresc nascut in Ierusalim si apoi a vizitat mai multe regiuni din Franta, unde s-a intalnit cu Fulk d'Anjou, viitorul rege al Ierusalimului. In Normandia si-a prezentat omagiile in fata regelui Henry I (ce era si duce de Normandia). La invitatia acestuia Hugues viziteaza Anglia si Scotia, iar la intoarcerea pe continent primeste o donatie substantiala din partea contelui de Thierry. Apoi se reintoarce in Champagne pentru a se pregati in vederea participarii la Conciliul de la Troyes.

Cu ajutorul incontestabil al puternicului conte Hugues de Champagne si sub auspiciile staretului Bernard de Clairvaux, considerat a fi cel mai mistic om al timpului sau, la 14 ianuarie 1128 (sau 1129 dupa noul calendar in care anul incepe pe data de 1 ianuarie, fata de cel vechi in care anul incepea pe data de 25 martie), Conciliul de la Troyes aproba Regula noului Ordin. Prima parte a Regulei, numita Regula Latina, ne furnizeaza informatii importante despre primii pasi pe care cavalerii oblata trebuiau sa-i faca. Constituiti ca o confrerie de catre cei doi cavaleri demni de lauda, fratii l-au ales pe Hugues de Payns ca Primul Mare Maestru al Ordinului.

Tot din prologul Regulei Latine aflam ca in afara de Bernard de Clairvaux (considerat de unii istorici ca autor al unei parti din Regula Latina, si anume aceea care se refera la obligatiile religioase pe care noul Ordin trebuia sa le urmeze), a mai fost prezent si nuntii papal Matteo, Episcop de Albano. Regula Latina este primul document oficial pe care il avem in privinta intemeierii Ordinului Templier.

Odata ce Regula Latina a fost instaurata, donatiile facute de catre nobilii ce intrau in Ordin si de regii diverselor regate, au inceput sa curga. Numarul cavalerilor a crescut considerabil si o parte dintre ei s-au imbarcat la Marsilia pentru a pleca in Tara Sfanta, iar o alta parte a ramas pe continent pentru a organiza structura noului Ordin.

Astfel a inceput marea aventura a Ordinului Templului, in onoarea caruia Bernard de Clairvaux a scris lucrarea "*De laude novae militiae*", in care, printre altele, justifica razboiul sfant impotriva necredinciosilor si lauda virtutiile noului Ordin cavaleresc.

Donatiile au continuat intr-un ritm sustinut si Ordinul s-a transformat intr-o puternica structura organizatorica, ce se va ocupa atat cu recrutarea de noi membrii, dar si cu furnizarea logisticii catre armata din Tara Sfanta (arme, animale, provizii si consumabile de tot felul) ce trebuiau sa sprijine statele latine in lupta lor impotriva necredinciosilor.

Papa Inocentiu al II-lea avea sa ratifice in cadrul Conciliului de la Pisa (1135) Regula Latina, ce fusese deja aprobata la Conciliul de la Troyes, adaugand lista sarbatorilor religioase si a zilelor de post pe care Templierii trebuiau sa le respecte cu strictete.

La 29 ianuarie 1139, același Inocențiu al II-lea avea să promulge *“privilegiul pontific”*⁵. numit *“Omne datum optimum”*, prin care Sfantul Scaun acorda concesiile majore Templierilor, printre care și acela de autonomie totală în fața diverselor ierarhii laice și ecleziastice, incluzându-l aici inclusiv pe Patriarhul Ierusalimului, Ordinul urmând să se supună exclusiv autorității Papei. În același timp Ordinul a fost scutit de la plata zeciuiei, iar pentru a nu se amesteca cu “gloate de bărbați și mulți de femei” atunci când mergeau la biserică, li s-a oferit privilegiul de a-și deschide propriile oratorii pentru slujbele religioase, cât și pentru oficierea slujbelor de înmormântare ale tuturor membrilor cofreției.

Papa Celestino al II-lea

Acest privilegiu a fost urmat de cel promulgat de Papa Celestino al II-lea, la 9 ianuarie 1144, intitulat *“Milites Templi”*, prin care i se impunea clerului să acorde protecție și susținere Cavalerilor Templieri, iar celor fideli Ordinului le-au fost promise indulgențe speciale pentru donațiile făcute. Tot atunci Cavalerilor Templieri li s-a acordat dreptul ca o dată pe an, în bisericile lor, să colecteze obolul și milosteniile banesti, venituri pe care să le folosească pentru propria cauză.

La 7 aprilie 1145, Papa Eugeniu al III-lea, din Civita Castellana, va promulga un nou privilegiu, numit *“Militia Dei”* prin care erau reconfirmate toate prerogativele acordate de precedentii Papi, în ceea ce privea autonomia față de autoritățile ecleziastice, zeciuiala, strangerea obolului, construirea de biserici și cimitire în care să fie înmormântați inclusiv toți cei ce lucrau în serviciul lor. Prin acest nou privilegiu, în schimb avea să fie extinsă protecția apostolică și asupra familiilor Cavalerilor, asupra personalului ce deservea casele acestora și asupra tuturor bunurilor pe care le posedau.

5 Privilegiul (paulin), considerat a fi printre cele mai vechi și solemne acte pontifice, era un document care asigura, în mod probator, drepturile și pozițiile unor persoane, sau ale unei organizații, ca în cazul de față.

Tot papa Eugeniu al II-lea, cu ocazia Capitulului General al Ordinului tinut la Paris la 27 aprilie 1147, unde a participat personal, le-a acordat templierilor dreptul de a purta pe partea stanga a mantiei insemnul croix pattée, de culoare rosu aprins.

Privilegiul “*Omne datum optimum*”, dupa Regula Latina aprobata de Conciliul de la troyes, ramane cel mai important act juridic din istoria ordinului, deoarece le-a conferit cadrul legal prin care sa isi intareasca propria structura organizatorica si independenta fata de orice fel de constrangere sau subordonare tipice epocii.

Celelalte acte pontifice, desi fiecare cu insemnatatea lui, au intarit cele decise prin privilegiul “*Omne datum optimum*”, adaugand cate ceva de o importanta mai mica sau mai mare. Mai jos veti gasi textul original in limba latina al privilegiului si apoi o traducere libera facuta de autorul acestei lucrari.

Capitul General Templier, tinut la Paris in 1147

"OMNE DATUM OPTIMUM"

Innocentius episcopus, servus servorum Dei. Dilectis filiis Roberto magistro religiose militie Templi quod Iherosolimis situm est, ejusque successoribus et fratribus tam presentibus quam futuris in perpetuum. Omne datum optimum et omne donum perfectum desursum est, descendens a patre luminum, apud quem non est transmutatio nec vicissitudinis obumbratio. Provide, dilecti in Domino filii, de vobis et pro vobis, omnipotentem Dominum collaudamus, quoniam in universo mundo vestra religio et veneranda institutio nuntiatur. Cum enim natura essetis filii ire et seculi voluptatibus dediti, nunc, per aspirantem gratiam, evangelii non surdi auditors effecti, relictis pompis secularibus et rebus propriis, dimissa etiam spatiosa via que ducit ad mortem, arduum iter quod ducit ad vitam, humiliter elegistis, atque ad comprobandum quod in Dei militia computemini signum vivifice cruces in vestro pectore assidue circumfertis. Accedit ad hoc quod tanquam veri Israelite atque instructissimi divini prelii bellatores, vere karitatis flamma succensi, dictum evangelium operibus adimpletis quod dicitur: majorem hac dilectionem nemo habet quam ut animam suam ponat quis pro animis [sic] suis; unde etiam, juxta summi Pastoris vocem, animas vestras pro fratribus ponere eosque ab incursoribus paganorum defensare, minime formidatis; et, cum nomine censeamini milites Templi, constituti estis a Domino catholice ecclesie defensores et inimicorum Xpisti impugnatores. Licet autem vestrum studium et laudanda devotio in tam sacro opere, toto corde et tota mente desudet. Nichilominus tamen universitatem vestram exortamur in Domino, atque, in peccatorum remissionem, auctoritate Dei et beati Petri, apostolorum principis, iam vobis quam servitoribus vestres injungimus, ut pro tuenda catholica ecclesia, et ea que est sub paganorum tyrannide, de ipsorum spurcitia eruenda, expugnandos inimicos crucis, invocato Xpisti nomine, intrepide laboretis. Ea etiam que de eorum spoliis ceperetis, fidenter in usus vestros convertatis, et, ne de his, contra velle vestrum, portionem alicui dare cogamini, prohibemus. Statuentes ut domus seu Templum, in quo estis, ad Dei laudem et gloriam, atque defensionem suorum fidelium, et liberandam Dei ecclesiam, congregati, cum omnibus possessionibus et bonis suis que in presentiarum legitime habere cognoscitur, aut, in futurum, concessione pontificum, libertate regum vel principum, oblatione fidelium, seu aliis justis modis, prestante Domino, poterit adipisci, perpetuis futuris temporibus, sub Apostolice Sedis tutela et protectione consistat. Presenti quoque decreto sanctimus, ut vita religiosa que in vestra domo est, divina inspirante gratia, instituta, ibidem inviolabiliter observetur, et fraters inibi omnipotenti Domino servientes, caste et sine proprio vivant, et, professionem suam dictis et moribus comprobantes, magistro suo aut quibus ipse preceperit, in omnibus et per omnia, subjecti et obedientes

existant. Preterea quemadmodum domus ipsa hujus sacre vestre institutionis et ordinis fons et origo esse promeruit, ita nichilominus omnium locorum ad eam pertinentium caput et magistra in perpetuum habeatur. Ad hec adjicientes, precipimus ut, obeunto te, dilecte in Domino fili Roberte, vel tuorum quolibet successorum, nullus ejusdem domus fratribus proponatur, nisi militaris et religiosa persona, que vestre conversationis habitum sit professa, nec ab aliis, nisi ab omnibus fratribus insimul vel a saniori ac puriori eorum parte qui proponendus fuerit, eligatur. Porro consuetudines, ad vestro religionis et officii observantiam, a magistro et fratribus communiter institutes, nulli ecclesiastice secularive persone infringere vel minuere sit licitum. Easdem quoque consuetudines a vobis aliquanto tempore observantas, et scripto firmatas, non nisi ab eo qui magister est, consentiente tamen saniori parte capituli, liceat immutari. Prohibemus autem et omnimodis interdiciamus ut fidelitates, hominia sive juramenta, vel reliquas securitates, que a secularibus frequentantur, nulla ecclesiastica secularive persona, a magistro et fratribus ejusdem domus exigere audeat. Illud autem scitoto quoniam, sicut vestra sacra institutio et religiosa militia, divina est providentia stabilita, ita nichilominus nullius vite religiosioris obtentu ad locum alium vos convenit transvolare: Deus enim qui est incomutabilis et eternus, mutabilia corda non approbat, sed potius sacrum propositum semel inceptum perducere vult usque in finem debite actionis. Quot et quanti sub militari cingulo et clamyde terreni imperii Domino placuerunt, sibi que memoriale perpetuum reliquerunt? Quot et quanti, in armis bellicis constituti, pro testamento Dei et paternarum legum defensione, suis temporibus, fortiter dimicarunt, atque manus suas in sanguine infidelium Domino consecrantes, post bellicos sudores, eterne vite bravium sunt adepti? Videte itaque vocationem vestram, fraters, iam milites quam servientes, atque juxta apostolum, unusquisque vestrum, in qua vocatione vocatus est, in ea permaneat; ideoque fraters vestros, semel devotos atque in sacro collegio receptos, post factam in vestra militia professionem, et habitum religionis assumptum, revertendi ad seculum nullam habere precipimus facultatem. Nec alicui eorum fas sit, post factam professionem, semel assumptam crucem Dominicam et habitum vestre professionis abicere, vel ad alium locum seu etiam monasterium, majoris sive minoris religionis obtentu, invitis seu inconsultis fratribus aut eo qui magister extiterit, liceat transmigrare nullique ecclesiastice secularive persone ipsos suscipiendi aut retinendi licentia pateat. Et quoniam qui sunt defensores ecclesie, de bonis ecclesie debent vivere ac sustentari, de rebus mobilibus vel se moventibus seu de quibuslibet que ad vestram venerabilem domum pertinent, a vobis decimas exigere, contra voluntatem vestram, omnimodis prohibemus. Ceterum decimas quas, consilio et consensu episcoporum de manu clericorum vel laicorum, studio vestro extrahere poteritis, illas etiam quas, consentientibus episcopis et eorum clericis, acquiretis, vobis auctoritate apostolica confirmamus. Ut autem ad plenitudinem salutis et curam animarum vestrarum nichil vobis desit, et ecclesiastica sacramenta et divina officia vestro sacro collegio commodius exhibeantur, simili modo

sancimus, ut liceat vobis honestos clericos et sacerdotes, secundum Deum, quantum ad vestram scientiam, ordinatos, undecumque ad vos venientes, suscipere, et tam in principali domo vestra quam etiam in obedientis et locis sibi subditis, vobis habere. Dummodo si e vicino sunt, eos a propriis episcopis expetatis, idemque nulli alii professioni vel ordini teneantur obnoxii. Quod si episcopi eosdem vobis concedere forte noluerint, nichilominus tamen eos suscipiendi et retinendi auctoritate sancta Romane ecclesie habeatis. Si vero aliqui horum, post factam professionem, turbatores religionis vestre aut domus, vel etiam inutiles apparuerint, liceat vobis eos, cum saniori parte capituli amovere, ejisque tanseundi ad alium ordinem, ubi, secundum Deum vivere voluerint, licentiam dare et loco ipsorum alios idoneos substituere; qui etiam unius anni in vestra societate spatio probentur, quo peracto, si mores eorum hoc exegerint, et ad vestrum servitium utiles inventi fuerint, tunc demum professionem faciant regulariter vivendi et magistro suo obediendi, ita ut eundem victum et vestium vobiscum habeant necnon lectisternia, excepto eo quod clausa vestimenta portabunt. Sed nec ipsis liceat de capitulo vel cura domus vestre se temere intromittere, nisi quantum a vobis eis fuerit injunctum; curam quoque animarum tantum habeant quantum a vobis fuerint requisiti; preterea nulli persone extra vestrum capitulum sint subjecti tibi que, dilecte in Domino fili Roberte, tuisque successoribus tanquam magistro et prelato suo, in omnibus et per omnia obedientiam deferant. Precipimus insuper ut ordinationes eorundem clericorum qui ad sacros ordines fuerint promovendi a quocumque volueritis, catholico suscipiatis episcopo, siquidem catholicus et gratiam apostolice sedis habuerit, qui nimirum nostra fultus auctoritate quod postulatur indulgeat. Eosdem autem pro pecunia predicare aut lucro, vosque pro hujusmodi causa ad predicandum mittere prohibemus, nisi forte magister Templi, qui pro tempore fuerit, certis ex causis id faciendum esse providerit. Quicumque sane ex his in vestro collegio suscipientur stabilitatem loci, conversionem morum, seque militaturos Domino, diebus vite sue, sub obedientia magistri Templi, posito scripto super altare, in quo contineantur ista, promittent. Salvo quoque episcopis jure episcopali, tam in decimis quam in oblationibus et sepulturis, nichilominus concedimus facultatem, in locis sacro Templo collatis, ubi familia vestra habitat, oratoria construere, in quibus utique ipsa divina officia audiat ibique, si quis ex vobis vel ex eadem familia mortuus fuerit, tumuletur. Indecens enim est et animarum periculo proximum, religiosos fraters, occasione adeunde ecclesie, se virorum turbis et mulierum frequentie immiscere. Decernimus insuper auctoritate apostolica, ut, apud quemcumque locum vos venire contigerit, ab honestis atque catholicis sacerdotibus penitentiam, unctioes seu alia quelibet sacramenta ecclesiastica suscipere liceat, ne forte ad preceptionem spiritualium bonorum vobis quippiam deesse valeat. Quia vero omnes in Xpisto unum sumus, et non est personarum differentia apud Deum, tam remissionis peccatorum quam alterius beneficeintie, atque apostolice benedictionis que vobis indulta est, etiam familias et servientes vestros volumus esse participes. Nulli ergo hominum liceat, predictum locum temere perturbare aut

eius possessionis auferre vel ablatas retinere, minuere aut aliquibus vexationibus fatigare, sed omnia integra conseruentur vestris atque aliorum Dei fidelium usibus omnimodis profutura. Si quis igitur hanc nostre constitutionis paginam sciens, contra eam temere venire temptaverit, secundo tertiove commonitus nisi reatum suum congrua satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reumque se divino iudicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat et a sacratissimo corpore ac sanguine Dei et domini redemptoris nostri Ihesu Xpisti alienus fiat atque in extremo examine districtae ultioni subiaceat. Conservantes autem hec omnipotentis Dei et beatorum Petri et Pauli apostolorum eius benedictionem et gratiam consequantur. Amen.

Rota

Ego Innocentius catholice ecclesie episcopus ss.

Ego Egidius Tusculanis episcopus ss.

Ego Gregorius presbiter cardinalis tituli Apostolorum ss.

Ego Petrus presbiter cardinalis tituli Susanne ss.

Ego Conradus Sab(inensis) episcopus ss.

Ego Theodewinus sancto Rufine episcopus ss.

Ego Petrus presbiter cardinalis tituli sancti Marcelli ss.

Ego Albericus Hostiensis episcopus ss.

Ego Comes presbiter cardinalis tituli Eudoxie ss.

Ego Matheus presbiter cardinalis tituli Eudoxie ss.

Ego Gerardus presbiter cardinalis tituli sancte cruce in Iherusalem ss.

Ego Anselmus presbiter cardinalis tituli sancti Laurentii in Lucina ss.

Ego Lutfrius presbiter cardinalis Vestine ss.

Ego Luchas presbiter cardinalis tituli sanctorum Iohannis et Pauli ss.

Ego Grisogonus presbiter cardinalis sancte Praxedis ss.

Ego Martinus presbiter cardinalis tituli sancte Sable ss.

Ego Gregorius presbiter cardinalis tituli sancte Balbine ss.

Ego Gregorius diaconus cardinalis sanctorum Sergii et Bachi ss.

Ego Adenulfus diaconus cardinalis sancte Marie in Cosmidia ss.

Ego Guido diaconus cardinalis sanctorum Cosme et Damiani ss.

Ego Vassalus diaconus cardinalis sancti Eustachii juxta Templum Agrippe ss.

Datum Laterani per manum Imerici sancte Romane ecclesie diaconi cardinalis et cancellarii, iiii kalendas aprilis, indictione ii, incarnationis Dominice anno MCXXXVIII, pontificatus vero domni Innocencii pape ii anno x.

“OMNE DATUM OPTIMUM”

Io Inocentiu⁶ episcop si slujitor al slujitorilor lui Dumnezeu. Catre fiul nostru iubit Robert⁷, Maestru al Ordinului religios al Templului ce se gaseste la Ierusalim, precum si fratilor lui care il urmeaza, atat cei de acum, cat si cei ce vor fi. Singura recompensa adevarata vine de sus, pogorandu-se de la Tatal Luminii, si doar de la el poate veni fara vicisitudini. Cu solicitudine, iubiti copii ai lui Dumnezeu Autoputernic, laudam numele Lui si ne rugam Lui pentru voi si pentru Ordinul vostru religios si pentru venerabila voastra organizatie cunoscuta in toata lumea. Desi in mod natural ati fost nascuti in furie si pacat, prin inspiratie si har ati devenit atenti ascultatori ai Evangheliei, ati renuntat la tentatiile lumesti si la bunurile materiale, ati abandonat calea larga ce duce la moartea spiritului si ati ales umilinta dadatoare de viata, iar pentru a va arata atasamentul fata de Dumnezeu, voi Militia Domnului, purtati pe piept semnul crucii, cea dadatoare de viata. La acestea se adauga si faptul ca sunteti precum adevaratii izraeliti, neintrecuti luptatori ai sfantului razboi, insufletiti de flacara iubirii ce va ghideaza actiunile, asa precum spune si cuvantul Evangheliei: “Nimeni nu poate da dovada mai mare de iubire, decat acela ce isi pune inima in slujirea celorlalti”, drept pentru care, asa cum spune Marele Pastor, sa nu va fie frica sa va puneti inima in slujba fratilor vostri si sa ii aparati de atacurile paganilor. De asemenea, in momentul in care ati fost numiti Cavaleri Templieri, ati intrat in randurile aparatorilor Domnului si sunteti inamici ai dusmanilor lui Hristos. Iata de ce va este ingaduit sa va dedicati cu toate puterile si cu laudabilul devotament de care dati dovada, sa intreprindeti cu toata mintea si cu tot sufletul, ca pe o misiune sacra salvarea crestinilor de sub murdaria pagana. Noi cu autoritatea lui Dumnezeu si a Sfantului Petru, Principele Apostolilor, va indemn, robii mei, sa luptati pentru mantuirea sufletelor voastre, caci numai invocand numele lui Christos si luptand intru apararea bisericii catolice si a celor ca sunt asupriti de tirania pagana, sufletele voastre si ale servitorilor vostri vor fi salvate. In ceea ce priveste prada ce va revine in urma cuceririlor, va puteti bucura de ea dupa placul inimii si interzicem oricui de a reclama vreo parte din ea.

-
- 6 **Inocentiu al II-lea**, cunoscut si sub numele de Gregorio Papareschi, a fost ales Papa imediat dupa moartea lui Honoriu al II-lea, de carte un grup de cardinali proveniti din familia Frangipane. Fractiunea opusa, condusa de familia Pierleoni, nu accepta aceasta alegere si organizeaza la 25 ianuarie 1138 alte alegeri cu ajutorul unei alte parti a cardinalilor, numindu-l Papa pe Anacletus al II-lea, pe numele sau Pietro Pierleoni, cunoscut si sub numele de Antipapa Anacletus al II-lea. Apoi, tot familia Pierleoni alege un alt Papa, si anume pe cardinalul Gregorie care va fi cunoscut sub numele de Antipapa Victor al IV-lea. Acesta la solicitarea lui Bernard de Clairvaux pe data de 29 aprilie in acelasi an isi da demisia si-l recunoaste pe Inocentiu al II-lea ca Papa legitim. Inocentiu al II-lea moare la 24 septembrie 1143 si este inmormantat la Laterano.
- 7 **Robert de Creon** a fost ales conducator al Ordinului Templier in 1136/1137 la moartea lui Hugues de Payns (23 mai 1136). El a fost al doilea Mare Maestru al Ordinului. Bunicul sau era Robert de Burgundia, inrudit cu familia Carpenter. Tatal era Senior de Craon, casatorit cu Domizia de Vitre. Fiind cel mai mic fiu al familiei, a avut oportunitatea de a se alatura templierilor in 1126 in Tara Sfanta. Se reintoarce in Europa in 1132, iar in 1136 va fi ales Senesal al Ordinului Templier. Moare la 13 ianuarie 1149. In timpul cat a fost Mare Maestru, Regola Latina, aprobata de Conciliul de la Troyes, va fi tradusa in limba franceza.

Se stabileste ca Templul, care este locuinta Ordinului, spre slava lui Dumnezeu si intru apararea tuturor celor ce ii urmeaza, precum si pentru triumful bisericii, cu toate bunurile ce le poseda, sau pe care le va poseda in viitor, bunuri ce pot proveni din concesiile episcopale, generozitatea regilor sau a printilor, donatii ale credinciosilor, sau oricare altul ar fi modul lor de provenienta, se afla doar sub protectia Scaunului Apostolic acum si in toate vremurile ce vor sa vie. Prin prezentul decret hotaram ca inafara de regulile religioase ce au fost instituite in casa voastra prin inspiratia divina, fratii ce-l servesc pe Domnul trebuie sa traiasca cast, fara a posedea bunuri personale, sa isi onoreze misiunea prin cuvinte si prin morala, sa fie obedienti in toate si pentru toate maestrului lor si a celor ce acesta comanda. Dat fiind faptul ca aceasta casa a voastra, Templul, este o institutie sfanta, aceste masuri sunt binemeritate si nu trebuie a se uita ca tu vei conduce intotdeauna pe toti cei ce ce fac parte din ea. Mai mult decat atat, stabilim ca cel ce te va urma, iubite fiu al nostru intru Dumnezeu Robert, nu va fi primit in aceasta casa decat daca este atat un militar cat si o persoana religioasa, care sa nu urmareasca interese proprii si nu va putea fi nimit sau ales de altii in afara de fratii care vor alege pe cel mai bun dintre ei. De acum incolo nici unui om, fie el laic sau eclesiast, nu ii este ingaduit sa incalce sau sa ingradeasca respectarea acestei Reguli sau a statutului aprobat de maestru impreuna cu fratii sai. Aceste practici, pe care noi le-am observat de mai multa vreme si ce au fost definitivitate in forma scrisa, nu pot fi modificate de nimeni in afara de maestru si chiar si atunci doar cu aprobarea majoritatii capitolului.

Este prohibit si cu desavarsire interzis ca maestrului sau vreunui frate sa-i fie cerut de catre oricine, fie laic sau cleric, sa se supuna sau sa depuna juramant de supunere, direct sau printr-o alta forma de subjugare adesea utilizata de catre laici. In acelasi timp, vazand ca atat sacra voastra institutie, cat si sacra voastra militie au fost dorite de providenta divina, nu este permis sa va schimbati acest juramant nici macar sub pretextul unei vieti mai religioase; pentru ca Dumnezeu, care este imuabil si etern, nu aproba o inima inconsecventa, ci doreste mai ales aplicarea sacrelor scopuri pe care vi le-ati propus, de-acum si pururea.

Cati dintre cei ce au imbracat haina militara au fost atata de iubiti de Dumnezeu, incat sa fie investiti cu putere pamanteasca si memoria sa le fie vesnic pomenita? Cati dintre cei ce au participat la batalii si au luptat pentru a-l marturisii pe Dumnezeu prin sangele necredinciosilor, au primit ca recompensa viata vesnica ? Oricum, tinand cont de chemarea voastra, sunteti cu totii frati si prin urmare toti sunteti si cavaleri dar si servitori, precum zice si Apostolul: "Lasati pe fiecare in chemarea in care a fost chemat, in aceasta sa ramana" (chemarea sfanta catre adevarata credinta). Prin urmare stabilim ca nu sta in puterea fratilor ca o data ce au intrat in acest ordin sacru, o data ce au facut parte din aceasta fratie, o data ce au imbracat haina monahala, sa se mai intoarca la viata laica . Deci nu este ingaduit nimanui, ca dupa ce a facut parte din aceasta institutie, dupa ce a jurat credinta crucii si dupa ce a imbracat haina voastra, sa renunte si nici sa se mute in alt loc, nici chiar daca este vorba de o manastire, sub pretextul dorintei de a duce o alta viata monahala, decat cu acordul maestrului si a fratilor sai, si cu siguranta nici un cleric sau laic nu vor avea dreptul sa il accepte fara acestea. Si pentru ca aparatorii bisericii trebuie sa-si poarte singuri de grija, din castigurile proprii, noi interzicem sa va fie ceruta zeciuiala pe bunurile mobile sau imobile pe care le posedati, sau pe orice apartine de venerabila voastra casa. Drept si prin urmare noi, prin autoritatea apostolica cu care am fost investit si cu deplinul

consens al episcopilor, preotilor si laicilor pe care ii reprezint, confirmam ca zeciuiala pe care o obtineti prin ale voastre mijloace sa va ramana voua. Si ca nimic sa nu lipseasca pentru mantuirea sufletelor voastre si pentru a putea patrunde in tainele sfinte ale bisericii prin serviciul divin al rugaciunii, noi hotaram ca vi se acorda dreptul de a primi in randurile voastre preoti sau clerici ce au fost hirotonisiti intru Dumnezeu, de orice provenienta ar fi ei. Singura conditie este ca acestia sa nu fie legati de nici un alt angajament si episcopii de care apartin sa-si dea consimtamantul. Daca episcopii respectivi nu isi dau acest acord, voi nu ii puteti primi in randurile voastre sub nici o forma. Dar si daca vreunul dintre ei se arata a nu mai fi de folos, sau starneste necazuri, sau pur si simplu nu va mai este de trebuinta, va este permis a-l indeparta acordandu-i mutarea la un alt ordin unde ar putea sa-si continue chemarea pioasa, si sa-l inlocuii cu un altul ce voua vi se pare mai potrivit. Cu totii trebuie sa fie supusi probei timp de un an in cadrul comunitatii voastre, si abia apoi, daca au dat dovada de un bun comportament si s-au dovedit demni, pot sa se bucure de incredere, sa li se acorde dreptul de a trai conform regulei si dreptul de a se supune maestrului, si asa cum precum voi, vor primi aceeasi mancare, aceleasi haine si acelasi acoperis. Dar acestora nu le este permisa participarea la concilii si nici la administrarea domeniilor voastre, decat daca acest lucru nu va este voua de un real folos; ei vor avea in schimb grija de sufletele voastre. In plus, ei nu vor putea fi judecati de nimeni din afara ordinului, dar vor trebui sa ti se supuna tie Robert, fiul meu iubit de Dumnezeu, precum si tuturor celor ce iti vor urma. Stabilim de asemenea ca hirotonisirea clericilor ce sunt considerati demni de a intra in acest ordin sacru, va fi facuta de un episcop catolic, normal daca si acesta este catolic si se afla sub obladierea Sfantului Scaun. In acelasi timp se interzice acestor prelati sa predice pentru bani sau sa fie trimisi a predica pentru vreun profit, exceptie facand cazurile cand acest lucru se poate intampla la dorinta maestrului Templului, dar doar pentru o anume perioada si pentru un scop bine determinat. Cel ce isi doreste sa intre in institutia voastra trebuie sa promita ca va ramane, ca isi va insusi obiceiurile si ca va lupta pentru Domnul in fiecare zi a vietii sale, ca va fi supus fata de maestrul Templului, aceasta promisiune fiind o garantie scrisa in fata altarului. Fara a aduce atingere drepturilor episcopale, atat pentru colectarea zeciuielii, dar si pentru serviciile religioase si de ingropaciune, va acordam permisiunea de a construi pe terenurile sfante ale Templului, oratorii in care se se desfasoare toate aceste ritualuri. De fapt ar constitui un adevarat pericol pentru puritatea sufletelor fratilor, sa se confrunte cu fel de fel de oameni si femei, mergand la orice biserica. Dar pentru a preveni lipsa darurilor spirituale, in orice moment si in orice loc in care un frate ar putea sa ajunga, noi decretam, cu autoritatea noastra apostolica, ca va este permis de a intra in orice biserica si a primi sfanta impartasanie si toate cele sacre necesare, din partea oricarui sacerdot catolic onest. Si pentru ca in realitate suntem toti uniti intru Cristos, si pentru ca in fata lui Dumnezeu nu exista diferente intre noi, nici intru iertarea pacatelor, nici intru castigarea favorurilor, ne dorim ca binecuvantarea apostolica ce v-a fost oferita sa fie extinsa si asupra familiilor voastre, precum si asupra celor ce sunt in serviciul vostru.

Nimeni nu are voie sa aduca daune acestui loc, nu are voie sa pastreze obiecte personale si nici sa revendice vreo posesiune ce a avut-o, interzise fiind si cearta si hartuirile, caci toate bunurile trebuie sa fie pastrate intacte si utilizate in folosul tuturor celor aflati sub comanda voastra si fideli lui Dumnezeu. Prin urmare, daca vreunul dintre membrii, cunoscand continutul acestui decret, incalca cele ce sunt scrise aici, si

daca dupa ce a fost avertizat continua sa o faca a doua si a treia oara, fara a-si corecta comportamentul, isi va pierde atat drepturile cat si onoarea, va fi acuzat in fata tribunalului divin de injustitie, va fi considerat nedemn de sfantul corp si sangele Mantuitorului si va face obiectul unei sentinte definitive. In schimb, cei se vor respecta aceste precepte, vor primi binecuvantarea apostoleasca si harul lui Dumnezeu se va pogori asupra lor.

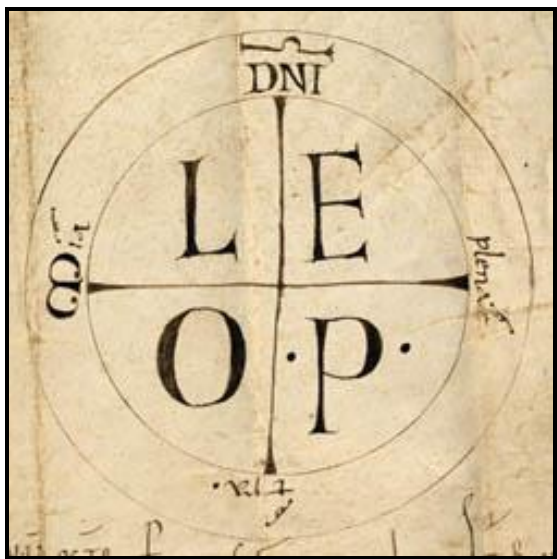
Semnatura prin parafa⁸.

Am semnat, io Inocentiu, Episcop al Bisericii Catolice.
Am semnat, io Egidio, Episcop de Tusculum.
Am semnat, io Grigorie, Cardinal Preot al Ordinului Apostolilor.
Am semnat, io Petru, Cardinal Preot al Ordinului de Sf. Susanna.
Am semnat, io Corrado, Episcop de Sabina.
Am semnat, io Teodemiro, Episcop de San Rufino.
Am semnat, io Petru, Cardinal Preot al Ordinului San Marcello.
Am semnat, io Alberic, Episcop de Ostia.
Am semnat, io Comes, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Eudoxia.
Am semnat, io Matei, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Eudoxia.
Am semnat, io Gerald, Cardinal Preot al Ordinului Sfintei Cruci din Ierusalim.
Am semnat, io Anselmo, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Lorenzo din Lucina.
Am semnat, io Loffredo, Cardinal Preot al Vestinei.
Am semnat, io Luca, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Ioan si Pavel.
Am semnat, io Grisogone, Cardinal Preot a Sf. Praxedes.
Am semnat, io Martin, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Sabella.
Am semnat, io Grigorie, Cardinal Preot al Ordinului Sf. Balbina.
Am semnat, io Grigorie, ss.Cardinal Diacon ai Sf. Sergiu si Bacco.
Am semnat, io Adinolfo, Cardinal Diacon al Sf. Maria din Cosmidia.
Am semnat, io Guido, Cardinal Diacon ai Sf. Cosma si Damian.
Am Semnat, io Vassallo, Cardinal Diacon ai Sf. Eustache al Templului lui Agripa.

Data la Laeteran, prin mine Imerico, Cardinal Diacon si Cancelar al Bisericii Romane, cu patru zile inainte de calendele lui aprilie, in anul 1139 de la Intruparea Domnului si in al zecelea an pontific al lui Inocentiu al II-lea. (29 ianuarie 1139)

Traducerea si adaptarea in limba romana: Flavia Crainiceanu - Rotaru

8 Parafa este simbolul prin care Papii semnau "Privilegiile" sau "Bulele consistoriale". Aceasta parafa este alcatuita din doua cercuri concentrice, cel mai mic fiind divizat in patru de semnul crucii; in fiecare spatiu rezultat se afla scris, in forma sa intrega sau doar prin initiale, numele Apostolilor Petru si Pavel si numele Papei. In spatiul format intre cele doua cercuri se afla de obicei deviza pontifica.

Parafa lui Leon al IX-lea (1049-1054)

Parafa lui Inocentiu al II-lea (1198-1216)

ACCADEMIA TEMPLARE – TEMPLAR ACADEMY

Associazione di Promozione Sociale

Viale Regina Margherita, n° 140, 00198 Roma

C.F.: 97656900582 –Tel. 06/88 48 530; Cell. 346/850 22 30;

www.accademiamentplare.it ; E-mail: accademiamentplare.roma@gmail.com